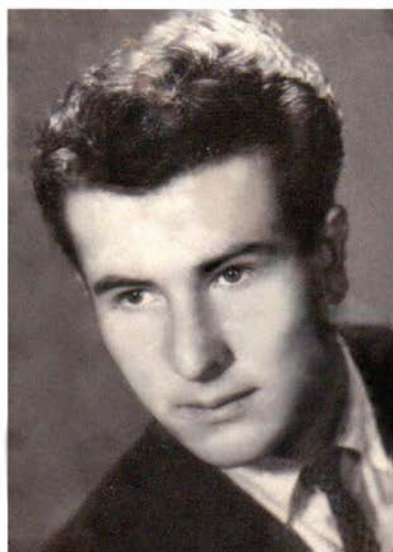

Gheorghiță Țarălungă

**PLECAT ÎN SCARPEȚI
SĂ CUCEREASCĂ VIAȚA**

2015

Cuvânt de început

Despre Tatăl meu sunt multe de spus! Acolo unde se termină rândurile care urmează, începe marea aventură a vieții Tatălui meu, aceea a întemeierii familiei sale, a creșterii și educării celor doi copii, dar și aceea de bunic iubitor, rol în care a excelat, ființă nu cred că a existat un bunic mai dedicat decât Tata!

Prieten fidel, coleg și formator, iubitor și iubit de toate vietățile, pentru mine el a fost și va rămâne iubitul Tata. Cel care s-a dedicat cu toată ființa lui familiei sale și pentru care nimic altceva nu a contat mai mult.

Îmi amintesc multe lucruri legate de Tata, dar în paginile care urmează, așternute cu umor fin și prietenie de domnul I. Gheorghiță Țarălungă, am descoperit un personaj nou: un tânăr departe de casă, fără prea multe resurse financiare, însă năbădăios și pus pe șotii, și un amic fidel. Eu cred că, până în ultima zi, Tata și-a păstrat ingenuitatea și sufletul de copil, atât de frumos și curat descrise de autor.

Tata îmi lipsește și îmi va lipsi în fiecare zi! A înseninat cu prezența lui atâtea vieți și suflete, încât însăși existența lui mă face să mă simt recunoscătoare că sunt fiica sa. Așa încât, cât voi trăi, voi încerca să îl regăsesc pe Tata, atât în ochii copilului meu, dar și în toate albinele pe care mult le-a iubit...

Cred cu religiozitatea că sufletul lui tânăr a rămas alături de noi, familia iubitoare și prietenii care i-au admirat personalitatea !

Irina - Cerasella Costea

PRIMIIP AȘII

În paginile pe care urmează să le scriu și care s-ar dori să devină o micuță carte, pentru a cunaște libertatea de spirit, va fi vorba despre o prietenie care s-a înfiripat pe vremea acelei perioade regină a vieții, adolescența, adică atunci când izbucneau uimitoarele iluzii despre lume, dar și când s-au proiectat pentru totdeauna idealurile și visurile existenței.

De ce vreau să scriu despre prietenie? Pentru că este o virtute atât de rară, o adevărată îndumnezeire a sentimentelor omenești. Dicționarele noastre sărăcesc de conținut acest simțământ, reducându-l la stimă, respect, atașament. Doar atât?

Dar prietenia generează încredere și extirpă neputința, își asumă neliniștile tale, îți oferă balsamul dragostei pentru rănilor sufletului, te ajută să nu rămâi însingurat printre oameni, ea fiind cea mai severă lege a vieții pe care ți-o asumi cu bucurie.

Prietenia te îndeamnă să o cauți în idealurile comune, în nestematele caracterului, în frumusețea cugetului și a sufletului. Și eu, și prietenul pe care îl voi zugrăvi curând pentru a se imprima în eternitate, cu siguranță că am nădăjduit să aflăm toate aceste adevărate miracole. Și le-am aflat!

S-au scurs de atunci aproape șaiszeci și cinci de ani până când bunul meu prieten, Remus, sau așa cum era trecut

În catalogul clasei, Lungu N. Petre Remus, la data de zece ianuarie 2014 a părăsit definitiv minunile acestei lumi, căci și moartea este tot o taină sfântă a Divinității, iar decizia stingerii eterne nu de aparține!

Totuși la frumusețea și la idealurile înalte ale apropiatului sufletului meu, Remus, Romică, moartea nu a avut și nu va avea

acces niciodată! ***Așa cum el a fost, este însăși nemurirea lui!*** Nu i-au fost nicicând afectate iubirea și devotamentul față de familie, respectul, amabilitatea și politețea față de prieteni și față de lumea care l-a cunoscut.

Remus găsea mereu prilejul să-ți ofere un zâmbet, să-ți spună o vorbă bună de încurajare ori să-ți dea la nevoie ajutor. Ba, chiar îi plăcea să se facă util, să fie solidar cu suferința altor oameni. El a cunoscut de mic copil greutatea de tot felul și a pătruns anevoie în lumea virtuților omenești. Tot timpul a sperat, a căutat, a dorit să se înalțe, să fie el însuși, distins și inconfundabil!

De fapt, cine era, de unde venea, de unde a pătruns în viață acest om? Ca să aflăm câte ceva trebuie să ne întoarcem în trecut, în întunecații ani ai patriei noastre cotropită de hordade comuniste pornite de prin stepele întristate ale Rusiei.

Istoria ne spune că în anul 1948 regimul de teroare, instalat la cârma țării mai puternic după obligarea Regelui Mihai I să semneze, în anul 1947, samavolnicul act de abdicare, a pătruns barbar și empiric în învățământul românesc, instituind o degradantă ordine mai cu seamă în liceele cu profil teoretic. În debandada creată, mulți elevi, copii adolescenți, și-au căutat, care cum s-au desmeteci din necunoaștere, o școală cu profil tehnic de unde să poată urma

un drum în viață.

Așa se face că eu, cucerit de strălucirea unor instrumente medicale văzute la fratele meu, Lucian, am decis, în anul 1949, să aleg Școala Medie Tehnică Veterinară Brăila. Acesta se înscria în Grupul Școlar Agricol cu sediul pe strada Campiniu 21, în fostul Pension de fete Sancta Maria. În afara specificului veterinar, mai erau cel de îmbunătățiri funciare și cel agricol, însumându-se câteva sute de elevi din toți anii, I – IV.

Directorul Grupului Școlar era un tânăr medic veterinar, doctorul Aurel Banciu, om de aleasă ținută morală, care avea să ocupe această funcție până la pensionarea sa. Trebuie menționat că după mai mulți ani Grupul Școlar s-a mutat într-o construcție nouă, realizat de același director, la marginea orașului și a cartierului Nedelcu Chercea, numele unui distins om de afaceri, mare filantrop al orașului.

Majoritatea colegilor mei proveneau de la țară, băieți și fete, care au format în anii I și III clase mixte, ce au fost apoi reorganizate pe sexe, după ideile mai puțin *democratice* cum se considera. Pentru cei care nu locuiau în oraș școala avea regim de internat cu masă și cazare, așa cum se puteau acestea asigura pe vremea când sărăcia domnea în toată țara înfeudată *măreței* Uniunii Sovietice.

În timpul la care mă refer, pâinea se putea procura numai, cu rația, pe cartelă, îmbrăcăminte cam la fel, iar magazinele erau aproape goale de produse alimentare, căci despăgubirile de război pe care le plăteau *Imperiului Comunist* erau uriașe. Mîntea, sufletul oamenilor nu cunoșteau libertatea de cuget și de simțire, tronau numai ideile asupritorilor de tip bolșevic. Prin satele patriei trebuia

să se predea *Cote* de cereale, iar cine nu le dădea făcea pușcărie. Chiar tatăl meu, având câteva hectare de pământ, cumpăra anual grâu din obor și-l depunea la centrele de achiziții. Pretutindenii în România domnea spaima de Securitate; oamenii cu trecut politic, cu prestanță și influență în cadrul comunităților erau arestați și chinuiți în lagărele politice.

A fost decimată toată elita națiunii din orice domenii de activitate: economic, științific, bisericesc, învățământ, gospodarii satelor și mai ales ofițerii din Armata Regală. Prin munții patriei se nășteau cuiburi de rezistență anticomunistă alcătuite din mari patrioți și iubitori de neam: ofițeri, intelectuali, țărani, femei, studenți și elevi- copii!

De toate aceste grozăvii mulți dintre noi aveam cunoștință, chiar dacă nu în amănunt, dețineam informații de la rudele și prietenii de familie, ori le-am putut observa direct când în toiul nopților erau arestați consătenii ori vecinii noștri.

Să revin însă la școală, ascunzând orice gând spus despre cele relatate, și să intru în atmosfera acelor ani de încredere în viitorul nostru de elevi, dar, cu siguranță, și în acel de cunoaștere a libertății.

Cele două clase, A și B, de băieți și fete, cuprindeau copii de vârste puțin diferite, existând unii elevi de 14-15 ani, iar alții de 17-18 ani care nu se împăcaseră cu școala ori o redescoperiseră acum. Când ne-am întâlnit cu toții în prima zi, ne priveam cu interes, dar și cu uimire, examinându-ne nu doar comportamentul și înfățișarea, ci și ținuta vestimentară. Cei care proveneau de la oraș manifestau siguranță în gesturi și în vorbire, pe când cei de la țară erau mai timizi, puțin

vorbăreți, retrași discret și îmbrăcați în haine de țară, din stofe mai grosiere și croite demodat, în comparație cu cele orășenești.

Un copil aparte, sfios, izolat și chiar stingher, încălțat cu un fel de pantofi confecționați dintr-o țesătură groasă de culoare verde închis și pingeluiți cu piele de porc, făce o notă cu totul aparte. Acest coleg a atras repede atenția celorlalți elevi, încât era examinat cu atenție, privit cam de sus și întrebat cu ironie cum se numesc *încălțările* lui, căci pantofi nu erau, opincinici atât, iar papuci - ar fi prea mult! Era ca o scenă de circ.

În cele din urmă aflăm din gura timidă că se cheamă Scarpeți. Ce nume! Unul dintre noi îl confundă cu cel de scapeți, încât se iscă o adevărată comedie. Mulți făceau haz pentru că au înțeles diferențele, alții pentru că n-au priceput de ce se răde, dar se făceau că știu, spre a nu fi luați drept fraieri.

Stânjenit, intimidat și simțind că se află într-o stare de inferioritate față de toți ceilalți elevi, înpricinatul a îngăimat că asemenea încălțăminte au toți în comuna Cerna, din Județul Tulcea, de unde provine el, iar ai lui sunt dintre cei mai buni...Și scăpărând deodată o idee ne întreabă dacă știm ce mare poet s-a născut la Cerna, de unde vine el. S-a făcut liniște împrejur...Ne-am priceput să râdem, dar la știință toți am fost bocnă. Panait Cerna nu ne era cunoscut! Deodată, Remus a început să râdă, să râdă singur de nepriceperea noastră. Ne-a dominat, a ieșit învingător! Scarpeții și-au făcut loc, au învins! Și pe măsură ce vremea trecea, avea să mai urmeze și alte scene în timpul orelor de curs când răspunsurile pe care Remus le da dovedeau inteligență, calm, stăpânire de sine.

În dormitorul mare, cu douăzeci de paturi, lângă

Remus nu s-a așezat nimeni, așa că am fost bucuros să ocup eu acel pat. L-am rugat să mă lase și pe mine să încalț scarpeții lui, iar el a fost de acord. Erau ușori, moi, îmi venea să ies afară și să alerg. I-am spus să facm schimb, eu să-i dau pantofii mei, un număr mai mare, cumpărați din talciocul orașului situat pe Bulevardul Dorobanților, pe spațiul dintre cele două sensuri de mers. Găseai acolo, pe o distanță de câteva sute de metri, tot ce voiai și nu voiai: lucruri vechi și noi, uzate sau nu, dar toate ieftine, de le puteai lua pe nimic, mai ales dacă știai să de târguiești cu amărății care vindeau ori cu țigani care speculau.

Din acest mare *bazar*, peste două săptămâni Remus și-a cumpărat o pereche de pantofi pe care i-a cremuit la internat de două ori și i-a lustruit cu o bandă de pluș roșu pe care i-a dat-o un coleg. Scarpeții i-a pus în dulapul de pe coridorul lung unde fiecare aveam câte un compartiment în care păstram rufele, ceva haine și atunci când aveam, țineam pachetul cu mâncare. Știu că mai târziu i-a dus acasă, nu ca să-i mai folosească, ci, poate, să-i păstreze ca amintire. Cu ei doar a înfruntat primele împotriviri, opoziții și chiar nuanțe de dispreț apărute la început de drum în viață, când răul deja ne încearcă, ghiair dacă mai potolit, că doar va avea timp destul să ni se împotrivească...

În câteva luni de zile Remus nu mai era același băiat din primele zile de școală. A devenit volubil, ager, activ, cu inițiative de fapte și de discuții. De fapt, a început să arate așa cum era în realitate, ce potențial are. Isteteimea îl ajuta să înțeleagă ușor lecțiile și să se comporte adecvat în orice situație. Cu toate aceste calități, Remus nu strălucea, nu se evidenția în multe manifestări ale elevilor. El nu ieșea în față,

nu se agita, era modest și cumpătat. La fapte de bravadă se abținea, nu fuma, nu se certa, nu vorbea urât, nu invidia și desconsidera pe nimeni. Iubea pe toată lumea, cum la fel era iubit! Era un *tip* simpatic! Ce nu știa să facă Remus erau activitățile sportive, în nicio echipă nu activa; nici în cea de fotbal, nici în cele de handbal ori volei. Era însă un observator constant, nu lipsea de la nicio activitate de acest fel și îi plăcea să facă *galerie*, era sufletul acesteia.

Este interesant de știut atmosfera, conduita și relațiile dintre colegii de clasă și felul în care Remus reușea să se încadreze. Cum pe parcurs au fost clase mixte, în anii I și III, ne cunoșteam bine între noi, băieți și fete, și se stabiliseră legături de prietenie sincere. Erau de observat unele însușiri destul de particulare prin comportamentul lor, fără să fie demne de respins, ba chiar admise și încurajate, unele fiind adevărate virtuți. Pentru a putea exemplifica ceva mai bine, cred că este util să prezint în totalitate cataloagele claselor de băieți și de fete, acelea din anul IV de studii, fără să nominalizez care din acești elevi există și în momentul de față, considerând că în acest fel se păstrează vii amintirile acelor timpuri atât de înălțătoare în aspirații și în credința, că nimic în viață nu ne va putea opri accesul spre desăvârșirea ființelor noastre.

Anul IV-A

Profesor diriginte doctor

Vintilescu Clemanda

- 1- Bârsan St, Elena
- 2- Bogdan Gh. Paraschiva
- 3- Burtea N. Marioara
- 4- Chircu Gh. Petrica
- 5- Ghiriță Gh. Georgeta
- 6- Constantin A. Maria
- 7- Dumitru Gh. Lenuța
- 8- Ganea V. Tudor Elena
- 9- Gheorghe N. Dobrița
- 10- Ganea I. Aurelia
- 11- Holban I. Ioana
- 12- Iordache N. Eugenia
- 13- Măciucă P. Ana Maria
- 14- Mungiu I. Octava
- 15- Pisică N. Stela
- 16- Pârlog N. Elena
- 17- Popazu I. Lilica
- 18- Ribnitz B. Aurelia Marigula
- 19- Romanescu Gh. Ecaterina
- 20- Șandru T. Mariana
- 21- Șerban V. Lucia
- 22- Ștefănescu M. Georgeta
- 23- Sinca Gh. Floarea
- 24- Tăbârcă Gh. Ioana
- 25- Tulea D. Tudora
- 26- Vlăsceanu Gh. Sofica

După cum se observă, fetele sunt

în număr mai mic, dar aceasta nu înseamnă că acestea au fost cumva în *inferioritate* față de noi, băieții.

Au știut întotdeauna să se facă nu doar înțelese, ci și, adeseori, chiar ascultate!

Anul IV-B

Profesor diriginte doctor

Banciu Aurel

- 1- Anghelahăr O. Luca
- 2- Barbu D. Mihai
- 3- Bălan V. Ionel
- 4- Calu M. Gheorghe
- 5- Caraman I. Alexandru
- 6- Ciucлару T. Grigore
- 7- Crestez Alexandru
- 8- Dragotă V. Gheorghe
- 9- Gherguș N. Vasile
- 10- Holban Gr. Eugen
- 11- Kirschner M. Costică
- 12- Lazăr H. Constantin
- 13- Lungu N. Petre Remus
- 14- Lupașcu Gh. Ion
- 15- Măniță M. Marin
- 16- Mitroi St. Aurel
- 17- Mototolea M. Dan
- 18- Petre I. Vasile Valeriu
- 19- Perianu Cr. Radu
- 20- Rozescu V. Valentin

- 21- Sigal I. Frederic
- 22- Staicu I. Ion
- 23- Stângă Fl. Nicolae
- 24- Țărălungă St. Gheorghiță
- 25- Țărălungă St. Lucian
- 26- Trufașu Gh. Ion
- 27-Tudorache M. Mihai
- 28-Turculeț D. George
- 29- Țuțuianu S. Sergiu
- 30- Ungan V. Alexandru
- 31- Vâlsan St. Eugen
- 32- Vlad I. Iov
- 33- Zaharia M. Ion

Observând înșiruirea, nu se poate spune că sunt cinzeci și nouă de nume, căci aritmetica este dură, rigidă și rece. Potrivit este de a ne înfiora, simțind pulsațiile de viață ale unor personalități unice, fiecare cu darurile sufletului lor, cu virtuți și cu idealuri, cu năzuințe și cu aspirațiile desăvârșiri, cu dorințe și cu văpăi aprinse de iubire, poate și de iluzii, poate și de unele stângăcii sau patimi, căci ființe sunt cu șanse ori nu de reușită în lumea care îi cheamă spre nemărginirile ei.

Cu fiecare dintre aceștia Remus vorbea, interacționa potrivit personalității fiecăruia. Cu oricare se purta firesc, așa cum îi era firea, simțirea, caracterul ferm și cuprins întotdeauna în împresurarea caldă a sentimentelor omenești.

În acest fel, cred că simțea prietenul meu, Remus. Îmi este însă dificil de a descrie modul cum îi recepta concret pe toți colegi și colegele noastre, dar anumite portrete le

percepea cam în acest fel; o pot spune cu destulă certitudine, dat fiind și unele schimburi de idei pe care le făcea cu mine. M-aș încumeta să mă refer doar la câteva exemple de băieți, cerând iertare fetelor, căci despre acestea este oarecum nepolitic și nici nu am îngăduință să vorbesc, deși toate au fost demne și merită o aleasă închinare.

Mai întâi câte ceva despre Turculeț George, Genu, cum îi spuneam, era elevul cel mai bun din clasă, învăța foarte bine, era calm, distins, echilibrat și prietenos. Un om de la care aveai ce reține din comportamentul său. Caracter, plăcut, apropiat, elevat. A terminat Facultatea de Medicină Veterinară București.

Să vedem și un alt fel de coleg, nu fruntaș la învățătură, dar un veritabil lider al manifestărilor sportive, recreative și chiar libertine...Ciucaru Grigore, Relu, cum ne plăcea să-i spunem, era mai mare ca noi cu vreo patru ani, se mai pierduse prin unele clase, era un fotbalist bun, a jucat în echipa de fotbal a orașului Brăila, ca fundaș. El era un fumător înrăit, la care am văzut cum se putea soarbe țigara până îl frigeau buzele. Mai târziu s-a căsătorit, însă despărțirea a venit destul de repede, rămânând cu o fetiță de numai câțiva anișori pe care a crescut-o singur, căci partenera lui a fugit în Germania. Rareori am auzit ca un tată să se cumintească într-atât și să devină un model desăvârșit de părinte! Mai apoi Relu își ducea de mână copila la grădiniță ori o lua în brațe când vremea era nefavorabilă. Când fetița s-a făcut mare, mama ei a ademenit-o, iar aceasta a plect și ea din țară. Cu timpul, singurătatea avea să fie nemiloasă pentru colegul nostru!

Cu privire la Holban Eugen pot spune că Remus avea regretul că acesta, fecior de *țăran chiabur*, nu beneficia de

cămin și nici de masă, fiind ținut pe ascuns de către noi, poate și tolerat de conducerea școlii...A terminat Arte Plastice, dar o să vedeți în curând și cum anume: Fratele meu mai mare, Lucian, coleg cu mine după ce terminase Școala Profesională Veterinară și dând examene de diferențe, a intrat direct în anul III. Frățiorul meu, Nenea Lucică, cum i-am spus până la vreo treisprezece ani, avea un caracter blând, calm, înțelept și prietenos cu toată lumea. El se evidenția față de noi ceilalți prin faptul că poseda talentul de a picta. Mai târziu chiar s-a dedicat acestei profesii, fiind pictor decorator la Brăila. Nu a urmat studii de profil, căci s-a căsătorit devreme, limitându-și accesul spre o cunoaștere profundă a darului dumnezeiesc. În timpul școlii obișnuia să picteze pe hârtie de calc, cu vopsea de ulei, felicitări cu ocazia oricăror evenimente care le solicitau. Cum pe atunci modelele tipărite erau de tipul *La Mulți Ani, tovarăși!*, cele pe care le concepea Lucică erau foarte atrăgătoare, iar noi, colegii, le vindeam foarte repede pe la diferite școli. Ei, dar cine era foarte amărât și nu avea deloc bani? Desigur, Holban Eugen care buchisea pe lângă *Nea Lucică* și-l ruga să-l lase și pe el să picteze pe resturi de foiță de calc. Ce să vă spun; erau niște adevărate *arătări*, dar viu colorate, așa că Eugen reușea să mai scoată și el câțiva bănuți...După terminarea școlii, timp de șapte ani de zile, undeva într-o comună din Moldova, Eugen a pictat, după cum el însuși mi-a spus, sute de tablouri. Avea credința că el va deveni pictor! Într-adevăr, în anul 1961, eu fiind student la Facultatea de Medicină Veterinară în anul I, l-am întâlnit pe Eugen ca fiind student în anul II la Arte Plastice. Cu această ocazie m-a invitat la o oră de lucrări practice de desen. Am văzut următoarea scenă: O Doamnă,

Şefă de lucrări, le-a expus celor vreo zece studenţi, pentru a creiona repede, o secvenţă neaşteptată: A intrat pe uşă o fată superbă, blondă, complet goală, mergând repede, câteva clipe, prin faţa studenţilor. Atât!

Ce trebuie reţinut de această prezentare a comentat Doamna Şefă de lucrări, după ce examina desenul fiecăruia, dar mai întâi să vedeţi cum au reacţionat viitori artişti:

Unii au văzut mai mult sânni, ţepeni şi mari, alţii *fundul* bombat ca un balon ori picioarele lungi ca nişte picioroange, ca să nu mai spun că cineva a pus prea mult cărbune în zona *ruşinii*. Un singur desen s-a apropiat de adevăratul mesaj al secvenţei: Mersul rapid, doar atingând pământul, cu picioarele şi cu mâinile înotând prin aer.

Un alt coleg a fost mare sportiv, făcea parte, din lotul naţional la aruncarea greutăţii, el se numea Vâlsan Eugen, puternic, înalt, blând, plăcut la vorbă. Pe el îl consideram scutul protector faţă de orice posibilă violenţă, căci inspira forţă, părea a fi un fel de Hercule. Vâlsan avea meru ceva de povestit de prin cantonamentele destul de fregvente, uneori ne aducea şi ciocolată, primită drept supliment, pe care mulţi nu apucaseră să o vadă până atunci.

Pentru un coleg, Gherguş Vasile, pot spune că Remus a avut o simpatie aparte. Îi plăcea cum cânta Agop, poreclă ce i-a dat-o după numele unui trompetist din fanfara oraşului. Vasile, Remus şi cu mine, toţi trei devenisem cunoscuţi în internat ca cei mai buni experţi în a descoperi cine are ceva de mâncare, fără să o împartă frăţeşte. Pedagogul numit Muscă, tip şters, molatic, adevărată *legumă* cum se spune astăzi, l-a reclamat pe Vasile la Consiliului profesorilor, că: *Elevul Gherguş Vasile are un aparat special numit Priboi, cu*

care deschide orice lacăt și ia toată mâncarea. Desigur că Vasile a fost chemat în Consiliu să prezinte Priboiul, iar acesta la scos de sub haină, fiind o biată bară de fier ruginită și îndoită. S-a iscat doar o veselie, pe care o auzeam de sub fereastra cancelariei, și Vasile a ieșit afară cu *ingeniosul* instrument care a devenit celebru în toată școala. Remus s-a regăsit, pe parcurs, mereu cu Sile, căci acesta a avut neșansa unei afecțiuni perverse și avea nevoie adeseori de ajutor, ca să umble pe la medici ori îl invita să doarmă la el acasă. Vasile Gherguș era o fire veselă, deschisă, bărbat frumos curtat de fete, povestitor de snoave de pe la Șchiaua, satul său natal.

Cu statura cea mai mărunță din clasă era Măniță Marin, originar din cochetul oraș Măcin, băiat slăbuț, simpatic, vesel, doritor întotdeauna să se afle și el în mijlocul evenimentelor. Obişnuia să-l urmeze pe Remus oriunde se ducea și admitea că el este un fel de *fecioraş* al acestuia, adică precum un elev din anii mai mici care pentru avantajul unei protecții sau a unor favoruri trebuia să facă unele mici servicii, cum ar fi să ridice masa de seara de la cantină atunci când eram plecați la plimbare. Măniță se simțea puțin dezavantajat de înălțime, se voia mai *bărbat* și poate că tocmai de aceea a crescut foarte mult în ultimii doi ani de școală și mai apoi, încât devenise un adevărat *găligan*. De câte ori Remus voia să dea un exemplu comic ori nu prea cuminte îl exemplifica pe Marin, iar acesta sărea ca ars, că nu este deloc așa și se lăuda cu unele calități...Se iscau hohotele...

Ei, dar să vedeți acum ce coleg mai avea Remus și cu care avea să se regăsească în diferite alte ipostaze. Acest coleg, cu

totul aparte prin ținută și comportament, se numea Petre I. Vasile Valeriu, adică Vali, Valerică. El era orășan, versat, *cosmopolitul* clasei, repetent de *tradiție*, plăcut în discuții, volubil, folosea cuvinte alese, mai rare și-i plăcea să povestească romanele pe care le citise. Uneori venea chiar cu unele pagini frumoase, transcrise din diferite cărți, dar pe care și le asuma că-i aparțin. Aceasta până când o colegă i-a descoperit trucul, aducând cartea cu pasajul respectiv. Vali era un băiat de suflet, săritor să fie util, avea multe relații. Îi plăcea să se plimbe seara pe stradă, pe Calea Regală unde se perinda din Centru până la Bulevardul Cuza, dus și întors, *protipandada* acelor ani, băieți și fete, ce se priveau, se căutau, doreau să se cunoască...

Valerică se îmbrăca fistichiu, malagambist, după cum se purta Sergiu Malagamba, având pantalonii strimți la manșete, șaptesprezece centimetri, bluze largi cu reverele alungite până spre pantaloni, iar părul și-l purta lung, a la Eminescu...Desigur că pantofii trebuia să aibă talpa groasă de trei- patru centimetri!

Pentru acestea toate Valerică avea să sufere oprobriul organelor politice de la nivelul Raionului. Iată ce am scris în cartea mea de memorii, manuscris, *Amintiri răzlețe*, despre acest eveniment:

Aveam o atitudine opozantă față de cele mai nedrepte manifestări , dar nu mă băteam cu pumnul în piept. Cred că am dobândit de la tatăl meu o atitudine de frondă, de cinste și de dreptate. Este interesant cazul colegului meu, Petre I. Vasile Valeriu. Acesta era o figură cu totul aparte în peisajul acelor vremuri. Mai întâi era un repetent de profesie, nu din

prostie ori lene, ci dintr-o oarecare indiferență față de sine și de viață. Avea vreo trei-patru ani pierduți, deși nu era deloc lipsit de calități, ba chiar era un tip plăcut și inteligent, cu harul de a spune minciuni adevărate.

Valerică avea o fire veselă, boemă, cu alură de băiat bine instruit, citi și foarte politicos, nu doar cu partea frumoasă, ci și cu toată lumea. Vali avea o evidentă ținută netovărășească, cosmopolită, degradantă...Pentru că se purta în acest mod s-a hotărât, nu știu de către cine, dar era cunoscut în tot orașul, să fie exclus din cadrul U.T.M., fiind un element necorespunzător. La ședință, ținută în sala încăpătoare de festivități, participau, alături de câteva sute de elevi, câțiva tovarăși de la Raion care aveau o atitudine revoluționară, înfierând cu tărie asemenea manifestări retrograde.

Se vorbește, se tot vorbește, se critică, se acuză, se minte, se fac toate cele ale unei adevărate propagande comuniste. Se supune la vot. Cine este pentru excluderea din rândul U.T.M. a acestui element decăzut? Desigur, toată lumea ridică mâna și dacă era, și dacă nu era membru al organizației. Cine se abține? Nimeni! Cine este împotrivă? Împotrivă? Cine să îndrăznească în fața acestor mari tovarăși, fiind prezentă și conducerea școlii? Nimeni! Nimeni, în afară de...Țarălungă Gheorghită. Eram descurajat, revoltat. Spun răspicat: Sunt împotrivă! Îmi pregătisem, în gând, o pledorie, folosind propriile lor arme: Cum poate să fie exclus din cadrele de avangardă ale Uniunii Tineretului Muncitor fiul unui membru al P.C.R. din ilegalitate, tatăl său, Petre Vasile, muncitor de bază la Uzinele Progresul, distins luptător contra regimului

burghezo-moșieresc? Nu îi dăm posibilitatea să se îndrepte, să urmeze exemplul tatălui său? Și după alte fraze asemănătoare propun să-i dăm o sancțiune, chiar mai mare, aceea de vot de blam, ca să rămână între noi și să-l putem ajuta. Mai târziu asemenea demagogii se termina cu Și noi suntem de vină, tovarăși, căci l-am lăsat să greșească...

S-a făcut o liniște absolută în sală. Niciun murmur. Am ieșit învingător! Propunerea mea a fost supusă la vot și nu a avut pe nimeni împotrivă. De, entuziasm de adolescent! Îmi cer iertare pentru lipsa de modestie, dar chezași stau toți colegii pentru cele ce am scris.

În cele din urmă, Valerică a terminat anul IV, dar nu a luat examenul de absolvire. Ei, și? A intrat în toamnă la Facultatea de Piscicultură de la Galați, așa fără diplomă. Cum? Doar el știe! În anul următor îl găsim student la Agronomie Iași, apoi București, Craiova și, în sfârșit, Timișoara de unde a câpătat titlul de Inginer Argonom, după nouă ani de studenție!

Remus avea despre Valerică o plăcere aparte să povestească tot felul de aventuri sentimentale ale acestuia, atunci când el era în preajma unor oameni care îl știau pe Vali. Remus istorisea cu aprindere, interpreta, argumenta și râdea cu poftă odată cu auditoriul pe care îl avea. L-am auzit spunând cum în anul III, la Agronomie București a trecut de temutul David Davidescu la agrochimie, cu sprijinul unei asistente pe care o șantaja, căci știa despre aceasta că nu este deloc prea fidelă în relațiile conjugale...

O metodă de a profita de naivitatea unor fete era des folosită de către Valerică. Se dădea drept inginer din

provincie, chemat la minister pentru consultații. La a doua întâlnire, la care se ducea cu taxiul, luat de după colț, spunea că a găsit de ocazie un fâș foarte frumos, dar că nu are, la el, suma de o mie de lei, pe care o voia împrumut pentru două zile când va primi banii prin poștă. Fata se lăsa convinsă de către omul acesta plin de pasiunea dragostei și îi dădea suma cerută. Desigur că Vali îi aducea aceiași bani înapoi pentru a căpăta încredere. Voia să-i cunoască familia, avea gânduri serioase, căci doar avea o vârstă...După alte două zile îi spunea că a găsit un tablou de mare valoare la cineva care cere cinci mii de lei, bani pe care i-a cerut de acasă, dar nu vrea să scape ocazia și dorea un împrumut până a doua zi. Cu banii aceștia în buzunar, Valerică se făcea dus definitiv în necunoscut!

Și eu însumi l-am întâlnit pe acest coleg în Craiova atunci când era student în acest oraș, văzându-l de la etajul unui hotel unde stam cu inginerul Vlad Stan, coleg de serviciu cu mine. Noi era în delegație pentru mai mult timp și aveam suficiente provizii de la fabrica de preparate din carne a unității unde lucram. Inginerul la strigat Burelet, Burelet, așa cum știa din Iași că îl pereclea, dar Vali nu distingea de unde vine sunetul. Se învârtea, se sucea, iar mergea, iar sta, până când, în fine deslușește locul unde eram.

Intrat în camera noastră, Valerică ne-a expus o poveste dramatică prin care trece și are nevoie de o sumă de bani, nu chiar mare, pe care jura că o va restitui într-o săptămână. Noi l-am omenit cu preparatele de la Brăila,- *Vai ce bune sunt acestea de la noi de acasă...*i-am dat și pentru la cămin, dar de bănuți nu s-a lipt, atunci, de noi cu minciunile sale. Totuși după plecarea lui, am lăsat să cadă de la fereastră câteva

hărțiute, pe care Vali le culegea repede și spunea celor ce treceau pe lângă el că ai lui sunt banii...

Ei, dar iată ce am mai scris în Memorii răzlețe: Pot da un exemplu tocmai invers față de acesta, cerându-mi îngăduință să îl istorisesc. Desigur că în orice clasă de elevi se mai fac și unele lucruri interzise, neșcolărești, aventuri copilărești. Bunăoară, se chiulea, rareori, de la vreo acțiune, se bârfea ceva sau se făcea o năzbâtie. Da, se mai întâmpla. Dar întotdeauna gesturile noastre erau deconspirate, aduse la cunoștința tovarășului diriginte ori profesorilor chiar de către un coleg al nostru, Gigi D.,căruia îi spuneam, din această cauză, nu din alta, Ciocosu. Avea un nas coroiat, o statură mică și o față negricioasă, însă nu pentru acest aspect nu-l iubea nimeni, ci pentru că era codoș. Acest coleg a ieșit medic veterinar, a profesat, s-a pensionnat, dar nu s-a potolit nici acum de apucături asemănătoare. S-a înscris în Partidul România Mare și se laudă cu această opțiune de parcă ar fi o deosebită înțelepciune. Prin anul 1997, având mulți colegi și colege invitați la S.C.Agrita-Holding, unde eram director, cu scopul de a le oferi unele cărți pe care le publicasem până atunci, colegul meu Gigi D. după ce a răsfoit câteva secunde o carte, că mi-a și returnat-o cu o atitudine ofensatoare, spunându-mi ostentativ: Eu nu primesc așa ceva, cu acuze la adresa Partidului Comunist, eu sunt patriot, îmi apăr țara! Am rămas perplexi, cu toții! Refuzi o altă părere, nu citești ceea ce arunci, desconsideri o muncă de ocnaș!

L-am întrebat după ce cută a fetei se cunoaște că este patriot, ce sacrificiu a făcut pentru patria sa?

Poate doar că a mai codoșit pe cineva...Gigi, dragă, îți mulțumesc că mi-ai dat un exemplu de viață cum nu trebuie

să fiu. Și atunci când erai elev, și acum când ai fi putut fi cât de cât înțelept!

Am acum de povestit și despre un fapt deloc meritoriu pentru mine, căci mi-a prilejuit un moment de reflecție asupra unei atitudini nu prea modeste pe care o manifestam, mai ales în ceea ce privește relațiile cu cei pe care îi lipseam de bunătățile culinare. Voi continua în acest scop a spicui tot din *Amintiri răzlețe* despre o întâmplare ce avea să mă păgubească cu totul neașteptat, mai ales în tainele mândriei:

În vacanța de paște, adică de primăvară, nu am mai fost în satul Corodeșt-Tutova, căci mi-a imprimat în gândurile mele un sentiment de persecuție. Știind că nu ne vom duce acasă, tata a venit la noi, la internat, aducându-ne un cufăr mare cu toate bunătățile posibile, din care simțeam că emană duhul de dragoste al mamei. Aminteam ceva mai înainte că nu prea scăpam ocazia să cotrobăiesc prin pachetele cu mâncare la mulți colegi de internat. Să știți că de data aceasta am pățit-o în mod exemplar. Într-o recreație l-am văzut pe un elev, Drogeanu, de la Școala Profesională Veterinară, cum mânca dintr-un cârnat subțire, care era înghesuit în buzunarul hainei și dus până la gură ca pe un furtun...Am înghețat: cunoșteam că era produs adus da tata. Când am ajuns la cufăr, nu mai era în el decât din toate câte foarte puțin. Nemernicul a avut milă, a fost omenos, trebuia să gustăm și noi de toate...

M-am simțit ofensat în mândrie, căci eu și cu prietenii mei, Remus și Gherguș Vasile, ne consideram Ași în asemenea fapte, și nici nu înțelegeam cum de a putut deschide o încuietoare pe care o consideram fermecată. Și ca o scuză viitoare, l-am spus domnului director, Aurel Banciu,

care m-a bătut pe umăr și mi-a zis, oarecum complice: să-i iei și tu lui! O, de unde! Lui Drogeanu nu-i venea niciodată pachet de acasă. El era și unul dintre cei care mâncau singuri, pe înfundate, când avea ceva de glojdit.

M-aș opri doar la aceste câteva exemple, fără să însemne că fac o discriminare celorlalți pe care nu i-am nominalizat, căci după cum oricare din ei aveau trăsături specifice, caracteristice fiecăruia, la fel de importante, ar însemna, insistând asupra lor, să mă abat de la tema în discuție, aceea dedicată prietenului meu.

Să știți că Remus nu era retras, însingurat, ci se simțea prezența lui la toate manifestările, de orice natură, care se desfășurau la nivelul școlii. Dar nu numai la acestea era un om al inițiativelor, ci și altele mai puțin acceptate chiar ce către pedagogul Muscă. Așa bunăoară, procurarea de mâncare de la cei care primeau cu regularitate pachete de acasă. Un asemenea caz, destul de curios, fiind acela că mergând amândoi să vedem ce mai are în dulap un coleg care abia venise de acasă, cum am deschis dulapul acestuia, am rămas uimiți și nedumeriți: Tot felul de bunătați dichisit preparate, cozonac, dulciuri de tot felul și mult unt. Am luat tot! Le-am ascuns în podul școlii, printre acele minunate căiete de demult ale fostelor eleve de la pension, cu o caligrafie impecabilă și cu desene ce demonstau talente deosebite.

Multe zile, în timpul recreației mari, vreo cinci prieteni urcam în pod și mâncam din produse, untul tăindu-l cu mânerul unui pieptăn a lui Remus, din aluminiu, așa cum se făceau pe atunci. Ne-am tot ferit de cel pe care îl deposedasem de conținutul dulapului, dar în cele din urmă

am aflat că noi greșisem lacătul și am nimerit alături, la un fiu de inginer de la Îmbunătățiri funciare. Cum de s-o fi întâmplat nu știu, căci cunoșteam dulapul unde voiam să umblăm mai bine decât pe cel al nostru.

Este de reținut că și noi aveam parte de multe ori de diverse neplăceri. Așa este cazul să amintesc că Remus a pățit o *poștă*, hârtiuța pusă între degetele de la un picior și aprinsă, de s-a făcut o veziculă ce nu s-a vindecat decât după vreo zece zile. Niciodată n-am aflat cine a făcut pocinogul, căci toți dormeam într-o după-amiază de duminică, dar credeam că a fost vreunul dintre cei păgubiți...

Dar *poșta* a fost însă un fleac, căci în anul IV Remus s-a îmbolnăvit la un picior, încât a trebuit să se interneze la spitalul din Galați, timp de vreo două luni de zile. Îi simțeam lipsa, căci noi învățam împreună în fiecare după-amiază. El m-a îndemnat să trecem pe curat notițele de curs, scriindu-le mai frumos și mai ordonat, fără chestiuni neînțelese. Aceste notițe aveau să-mi folosească foarte mult atunci când a trebuit să fac față unor situații dificile întâlnite în practica de fiecare zi, căci pe atunci nu se găseau ușor cărți de specialitate.

Cum de la el nu aveam deloc vești, am făcut o chetă de la toți colegii și am plecat la Galați. A fost o adevărată aventură: mersul cu trenul, străzile orașului, locul spitalului, tramvaiul necesar, intrarea în spital, căci nu erau ore de vizită! Întâlnirea a fost pentru Remus o adevărată surpriză, bucurându-se că nu a fost uitat și dornic să afle ce mai este la școală și ce fac colegii. Remus nu era întristat, manifesta încredere și spera că va reveni repede la internat. L-am găsit zâmbind, l-am lăsat cu același surâs vesel!

După ce a revenit de la spital, a mai stat vreo două săptămâni în internatul de pe Strada Roșie, așa că nu ne vedeam decât seara când terminam de învățat și ne potoleam foamea, rămasă de la prânz, cu cina *subțire*. Într-o zi l-am găsit pe Remus schimbat la față, palid, molatic și îngrijorat de starea lui de sănătate: descoperise într-un dulap un borcan de un litru plin cu miere de albine, din care a mâncat jumătate! Nu mai știu ce i-am făcut, dar el nu a rămas impresionat de acest eveniment. Ba, aş putea spune că i-a folosit, din moment ce mai târziu avea să devină un veritabil apicultor!

Am tot povestit până acum despre unele caractere puternice, ocolind multe dinre ele, așa cum am omis și cum am mai spus, unele ținute demne, frumoase, cu verticalitate. Aceasta pentru că ele constituiau normalul în clasa noastră, adică firescul, obișnuitul. Așa cum este zidită lumea, nu precum trăim astăzi nefiresc, strâmb și degradant, când anormalul s-a urcat pe tronul tuturor organismelor de stat, când *normalul* acesta înseamnă necinste, hoție, corupție atotcuprinzătoare urcată, până mai de curând chiar la Președenție. O, Doamne! Ce vremuri am ajuns să trăim! Păi noi, cu toții, cei prezenți în cataloagele expuse, înseamnă că eram cumiși și demni, niște adevărați români! Suferim astăzi când vedem cât de rău o duce țara noastră pusă pe tarabă de profitorii de neam și de suflete! O țară de pripas!

Cred că s-a observat că nu am făcut referiri importante despre felul în care ne duceam viața în internat, la orele de curs ori la relațiile cu profesorii. Ar fi atât de multe de spus, încât ar trebui să constituie o temă demnă de o altă istorisire. Dascălii noștri erau în majoritatea lor tineri medici veterinari

care se purtau cu noi ca niște adevărați prieteni.

Niciodată nu lipseau de la manifestările noastre sportive sau educative, erau nu doar specialiști într-un anumit domeniu, ci și educatori, furnizori de cultură, de sfaturi utile vieții. Despre cum era masa la cantină, dacă voi spune prea multe precis că mă va apuca foamea. Cirba – subțirică, searbădă și înșelătoare că ar aduce ceva calorii, nu lipsea niciodată, având o veșnicie ca și răutatea. Felul doi era compus din varză acră, cartofi cu gustul fad și rareori fasole, care mai dregea meniul săptămânii. Carnea era o raritate și consta dintr-o bucată de slănină grețoasă, bună pentru *resturile de la cantină*.

Fiecare din cei care mâncam la cantină făceam de serviciu, odată pe lună, când ajutam la curățatul zarzavaturilor, a cartofilor și la servitul mesei. Atunci *Coana* bucătăreasă ne *mângâia* cu câte o porție zdravănă de friptură pe care o pomeneam vreo trei zile. Cum stăteam la aceiași masă cu Remus, cu Vasile, Măniță și cu fratele meu, Lucian, atunci când aduceam porțiile de la ghișeu, la masa de douăzeci de persoane, le tot cântăream din ochi care ar fi mai bună și să le-o dăm acestora, nu la cei străini de clasa noastră. Dar, până la urmă totul era o amăgire, căci urmau și aceștia să servească în următoarele zile!

Și încet-încet s-a apropiat ziua în care anul IV ne-a lăsat în suflet ultima lecție și urările de succes în executare profesiei de tehnician veterinar. Școala ne-a spus să mergem în lumea largă și să o cucerim, căci ea n-a înarmat cu multe cunoștințe și ne-a croit un scutu de sfaturi protectoare și imun împotriva multor posibile impilări.

Ne-am risipit care încotro, după cum era precizat în

Repartiția la locul de muncă, purtând în cugetul nostru răsunetul unor ani de înalte chemări. Știu că au regretat toți colegii despărțirea unora de ceilalți și de școală. Școala care a căpătat dintr-o dată simbolul unor alese virtuți ale vieții. Simțeam că îi datorăm o supremă dragoste, că ceea ce ea ne-a dat are o valoare inestimabilă. Ne-a învățat cum să trăim, cum să ne iubim aproapele nostru, cum să învingem opreliștile nefaste. În școală ni s-a prăbușit ignoranța și s-au înălțat semețe idealurile. Școala ne-a turnat temelia existenței noastre la care noi trebuie să adăugăm mereu câte ceva spre a ne ridica cât mai sus în viață. Școala ne-a inspirat imboldul de a spera continuu și inerția desăvârșirii ca personalitate.

Nu mai știu dacă la despărțire am jurat sau nu ca din cinci în cinci ani să ne regăsim cu toții la școală, dar dorința s-a născut în fiecare din noi. Toți simțeam că lăsăm în urmă cei mai frumoși ani ai vieții; adorata și suava adolescență, și că trebuie să revenim spre a ne regăsi pe noi înșine la fel de buni și visători.

Și iată că după ce Timpul, acest veșnic grăbit de parcă eternitatea nu i-ar fi îndeajuns, ne-a îngăduit se ne revedem, în 2013, a douăsprezecea oară, la șaizeci de ani de la absolvire. Și vom continua așa precum un hâtru a zis despre un vârsnic de o sută de ani care spunea că merge la întâlnirea de șaptezeci și cinci de ani a promoției sale. Întrebat dacă se întâlnesc mulți după atâția ani, acesta a răspuns că de cinci ani se duce singur!...

Da, Timpul trebuie înfruntat, ca și Destinul, cu tupeul despoților, fără nicio milă: *dinte pentru dinte!* Căci nu este de uitat că Timpul mereu vine, timpul mereu trece, numai omul – *fărămă de vreme* – vine ca să plece!

AVÂNTUL

Ce vor fi simțit acolo unde au ajuns fiecare dintre colegii mei este o taină a fiecărui dintre ei. Cu siguranță că nu i-a întâmpinat nimeni cu un zâmbet ori cu vorbe alese. Cei mai mulți au avut, probabil, de întâmpinat indiferența, dezinteresul și zădărnicia de a îndrepta sau a vrea să facă lucruri temeinice.

Se poate spune că s-a luat contact cu Realitatea, cu acea duritate și teamă a necunoscutului. Fiecare din noi și-a dat seama că intransigența Relității cenzurează toate iluziile despre viață. S-a aflat repede că Realitatea este o lume a durerilor în care numai lupta generează speranțe și demnitate. Da, Realitatea nu este o mare călduță ori un rai înelșugat care te invită să te înfrupți, ci este simpla bucurie a vieții de a cuceri, de a învinge, de a năzui spre fericire.

Conform repartiției, Remus a ajuns la Complexul Zootehnic Salcia. De fapt, numele nu spune adevărul, căci acesta însemna niște ferme, cele mai multe în Balta Brăilei, aparținând de Colonia de Muncă Salcia, adică un penitenciar cu foarte mulți deținuți politici. După cât știu, Remus a lucrat la punctul din insulă numit Cojocar, unde animalele erau îngrijite de deținuții de drept comun. Prietenul meu a sesizat că acest lagăr de muncă avea un evident caracter politic. Mi-a povestit cum într-o primăvară deținuții au fost băgați în apa Dunării, unul lângă altul ca un zid, pentru a opri apa și a înfige pari în mal pe care îi împletea cu nuiiele de salcie, în scopul opririi inundațiilor.

Eu însumi, după un periplu prin unele sate din Moldova, pentru combaterea epizootiei de Febră Aftoasă, și mai apoi la Sovromlemn Piatra-Neamț, care avea ca obiect de activitate devastarea pădurilor și expedierea lemnului în Rusia ca despăgubiri uriașe de război, am fost ajutat de Remus să lucrez la un alt punct de lucru al Coloniei Salcia , la Piatra-Frecăței-Dăieni. Iată ce scriam, nu de mult timp, în *Amintiri răzlețe*.

M-am angajat, unde credeți, la o mare unitate militară Salcia-Dăieni care era un lagăr de muncă cu deținuți politici. Nu mi-a fost dat să stau prea mult aici, căci am fost dat afară, având origine nesănătoasă, fapt nescris, dar lăsat să se înțeleagă de către cadrist. Un fapt este de relatat de aici. Atunci când aveam nevoie de un consult profesional îl scoteam din sârme, cum se obișnuia să se spună, pe Domnul Nicu Chișu. Era un om amabil, îi plăcea să fie invitat la cazuri mai deosebite. Mi-a spus că nu este medic veterinar, dar a făcut șase ani de medicină veterinară, după care a ajuns aici, în pușcărie. Motivul primului contact cu acest om deosebit a fost acela că un cal s-a rănit la articulația jaretului stâng și a făcut o artrită, pe care am încercat să o opresc din evoluția infecțioasă cu o sulfamidă, sulfatiazol injectabil, după cum scria pe eticheta ambalajului cu litere mari: pentru injecții intramusculare. Am administrat în jurul articulației doza optimă și mă așteptam la o restrângere a inflamației. Pericol! A doua zi toată regiunea era o imensă tumefacție care deforma și imobiliza complet piciorul calului.

După ce doctorul Nicu Chișu consultă animalul, imi spune că Nu înțeleg ce se întâmplă, artrita, de care i-am spus,

este una, iar perifocar este altceva. Ce? *Întreb dacă nu este o reacție la sulfatiazolul injectat. Dar repede mă întreabă: Cum, nu l-ai făcut intravenos? Îi arăt cutia cu medicamentul respectiv, se miră, leagănă capul ca pe o acuzație adusă cuiva...Peste câteva zile inflamația s-a retras definitiv.*

Înainte de plecarea de la această unitate, mi-am luat la revedere și i-am spus că știu de la colegul meu Lungu Remus, de la secția Cojocaru, despre nedreptatea pe care o suportă. Mi-a făcut să tac, iutându-se împrejur. Atât!

Da, Nicu Chișu a fost, ca student, șeful organizației de tineret P.N.Ț., fiind și nepot a lui Iuliu Maniu. A făcut paisprezece ani de cumplită închisoare. După eliberare nu a avut voie să termine studiile de unde rămăsese. A lucrat, ca tehnician, fiind un cercetător de mare valoare în imunologie, la Institutul Cantacuzino. A murit în anul 1977, în urma teribilului cutremur. Ce om! S-a născut în anul 1921 precum regele Mihai!

Față de ce bănuiam că se întâmplă dincolo de sârme, dar mai ales păstrând în minte istorisirea lui Remus despre deținuții forțați să înfrunte puhoaiile de apă, am scris catrenul notat cu numărul 676, publicat în *Confesiuni îndurerate*, Brăila, Editura Edmunt,2007, astfel:

*A hoit pufnește balta și-i
sânge scurs în păpuriș;
În lagărul de muncă a
mai murit și azi un om;
Dureri din inima-i tresaltă, la
câini zvârlită pe furiș;*

*Revolta e adâncă...dar
Salcia-și face rizom...*

Salcia-Piatra-Frecăței – 1955

Atunci când am plecat de la Salcia, îmbarcat pe un vapor care făcea naveta cu orașul Brăila, am simțit că ceva din cugetul meu va memora durerile întrevăzute aici pe fața multor deținuț cu care executam diferite acțiuni sanitar-veterinare. Cu gândul la aceste chinuit suflete scriam desnădăjduit poezia *Vin cocoarele...* apărută în *Poeme răzvrătite*, Brăila, Editura Edmunt, 2008:

*Vin cocoarele la noi
Și horă-ntind în soare,
Visând în gol, în față doi
Și zeci într-o-nșirare...
Se totrotesc în joc de foc,
Strigând de sus la lume,
Cu aripa bătând pe loc
Îndemnuri, semne-anume...
Tot în durere viețuim
Și peste chinuri nu sărim;
Noi n-avem aripi să plutim
Spre alte zări – aici murim!
Salcia, 1955*

Astfel s-a încheiat scurta mea legătură cu temutul penitencia de la Salcia, păstrând în cugetul și în sufletul meu nemărginirea suferințelor acelor oameni nevinovați și condamnați pentru că simțeau și gândeau altfel decât îngăduia un regim opresiv.

Nici Remus nu a mai lucrat mult timp aici, căci nu era un post cât de cât agreabil ca să nu spun că era îndurerat, dat fiind oamenii persecutați cu care intra în contact zilnic. După plecare din acest loc, Remus a mai lucrat ca tehnician la Laboratorul Sanitar - Veterinar Constanța, la I.A.S. Sarinasuf și Slobozia, cât și la Complexul Avicol Voluntari. Pot spune însă că niciunde nu era *la el acasă*, nu se simțea *locului*. Căuta tot timpul mereu altceva, ceva mai altfel, mai bun, mai pe măsura unor aspirații, avea sădit în cuget avântul de a se înălța. De a-și răspunde sieși dacă poate mai mult, dacă se poate înfrunta cu împotriviri ale vieții mai grele.

De pe unde a lucrat îmi scria destul de des ce mai face cum lucrează, ce aventuri ori opreliști i-a oferit viața. O bună parte din scrisori i le-am returnat la ultima întrevvedere, din acelea din cinci în cinci ani ale promoției 1953, cu scopul de a le reciti, de a se confrunta după zeci de ani cu propriile sale gânduri. Remus a fost foarte impresionat că le-am păstrat atâți ani și era bucuros că are ocazia de a se regăsi în acei ani de adevărată legendă; una din aceste scrisori am citit-o, cu voia sa, tuturor colegilor prezenți, ceea ce a declanșat nu doar interesul, ci și și aplauze. Vreo două asemenea scrisori i le-m redat și lui Genu Turculț, cu același gând de reamintire, mai ales că acestuia îi place să aștearnă pe hârtie multe gânduri frumoase despre colegii pe care i-a avut.

Atât eu cât și Remus, lucrând mulți ani ca tehnicieni, ne întrebam adeseori care ne este cale de urmat în continuare. Eram convinși că nu ne-am arătat în niciun fel potențialul pe care îl întrevedeam că îl posedăm. Pe ce drum alegem să mergem? Cine să ne spună? Dar atunci când ai un țel anume știi pe ce drum să umbli, chiar dacă până să ajungi la fapte de

seamă calea căutărilor poate fi un supliciu. Într-adevăr, drumul pe care îl alegem în viață este un labirint al destinului. Simțeam că avem un drum al nostru, o poartă a existenței liberă, dar necunoscută; accesul la viață este o luptă – suprema ei simfonie!

Aveam să ne hotărâm să accedem la a ne definitivă cariera profesională, urmând cursuri universitare, ceea ce s-a întâmplat mai repede, în ceea ce-l privește pe Remus, și ceva mai târziu mi-a fost dat mie. Cu siguranță că învățasem că drumul propriei noastre vieți trebuie să-l curățim de profitori, de buruieni și de ideologii otrăvitoare, să-i însemnăm direcția de mers cu bornele faptelor de seamă; *să-l constelăm* cu demnitate.

URCUȘUL

Înălțarea omului spre perfecțiune este adevăratul său zbor, acesta fiindu-i puterea cugetului. Desigur că zborul pretinde o participare activă la desprinderea de josniciile umilinței, nu-i o simplă fâlțâire, o plutire în necunoscut dusă de vânturile vieții.

Astfel gândind, Remus s-a apucat de învățătură, cum se spune *s-a pus cu burta pe carte*, învățând ziua, noaptea, în arșița verii, cu picioarele în ligheanul cu apă rece și... a reușit să ia examenul de admitere la Facultatea de Zootehnie la Iași în anul 1957. Reușita lui m-a bucurat și mi-a întărit convingerea că trebuie să fac la fel.

Dorința noastră de a progresa, de a ne ridica deasupra neștiinței, a ignoranței nu era o simplă fantezie, o idee trecătoare, fiind conștienți că atunci când nu trăim cu picioarele pe pământ, înălțimile înfricișează, urcușul este o prăbușire. Și cât de bine se potrivește să adaug tot aici și cuvintele: Ai grijă cum te ridici, înălțimile ameteșc! Desigur că înălțarea este poziția firească a verticalității umane, ea ne era obsesia spiritului – sfânta pedeapsă a desăvârșirii!

Trebuie să recunosc însă că mie mi-a fost uneori teamă, că nu mi se părea prea ușor să reușesc, să iau examenul care pe atunci era un adevărat hazard, să înving multe îndemnuri ademenitoare. Chiar aveam să gândesc și în acest fel, puțin încurajator:

*Prin multe cazne am trecut pân-am ajuns să îmi dau rodul;
Cu greu spre piscuri am urcat, căci printre stânci pândeau balauri;
Năpârci de rele m-au mușcat, venind, puhoi de prin coclauri,
Dar calea nu mi-am abătut și mi-am urmat mereu izvodul.*

Este prima strofă din sonetul *Prin multe cazne am trecut...* volumul *Sonete din Neunde*, Brăila, Editura Edmunt, 2007.

Cum va fi fost primul an de studenție a lui Remus nu mai am amintiri care să-mi permită unele descrieri, dar nu uit să redau întâlnirea cu Remus în anului 1957. Pe atunci eu lucram la faimosă I.A.S. Urleasca situată la vreo treizeci de kilometri de Brăila și locuiam chiar acolo, căci mă săturasem de naveta în condiții deplorabile. Aveam să scriu chiar câteva strofe, publicate în *Poeme răzvrătite* pe care le redau în continuare:

Navetist

*Aștept la barieră un camion schilod...
E frig și nu mai vine, în gât am parc-un nod!
E un pietroi aproape...m-așez pe-un colț rigid
Și, trist, dintr-o țigară, otravă sorb avid.
M-aș reîntoarc-acasă și-acolo să rămân,
Dar strigă-o neputință, mă cheamă un stăpân;
De-aș părăsi cărarea acestei aspre sorți
M-așteaptă alta, lungă, să bat la alte porți...
Și, astfel, stau la drumul ce duce spre pustiu,
Mașina nu mai vine...(șoferul bea rachiu...)
Se pare că în viață voi aștepta mereu
Neîmpăcat și singur, uitat de Dumnezeu.
Din câmp pufnește vântul cu ură și canon,
De-alături chiar o buhă crud țipă-a ghinion;
Bu-bu,bu-bu! Un tact de marș, odă tempestă;*

Bu-bu, bu-bu! E veacul rău, clipă funestă!

Într-o bună zi mă pomenesc cu Remus în fața biroului unde lucram. A fost ca o adevărată revelație. Nu ne văzusem de la terminarea școlii, în urmă cu patru ani de zile! Era venit cu un mic grup de studenți în practică la această unitate agricolă unde mă aflam. Timp de câteva săptămâni eu le-am fost ca o veritabilă gazdă, căci în fiecare seară ne revedeam cu toții, adică și cu colegii săi. Făceam nu doar plimbări până târziu în nopte pe șoseaua de asfalt, necirculată mai deloc pe atunci, ci ne regăseam și la mine, unde preparam câte o *tochitură* din organe și carne de porc, că doar eu eram acela ce controla ceea ce să tăia pentru cantină, și luam porția mea pentru *analize de laborator*. Ba, mai pregăteam și câte un mic *trăscău*, alcool etilic întreit cu apă și cu adaos de zahăr ars, care ațâța și mai mult apetitul studenților. Acestor le-am citit unele poezii, destul de stângace, dar primite cu multă căldură, mai ales că unul dintre colegii lui Remus știa să recite foarte frumos. Spre rușinea mea, nu îi mai rețin numele, însă păstrez amintirea unui bun interpret, cum ar fi recitarea poeziei *Regina ostrogoților* de George Coșbuc, în care prima strofă ne pregătește cu ceea ce urmează să se întâmple:

Jalnic vâjje prin nopte clasul codrilor de brad;

Ploaia cade-n repezi picuri, repezi fulgerel cad.

Recitarea nu începea decât după ce se stingea lumina, iar interpretul își aprindea o țigară, pe care o mișca prin aer repede și în direcții diferite, încât aveai impresia că lumina lăsată de jarul țigării sunt chiar fulgerele din poezie. Nu exista seară să nu se producă acest spectacol, mai ales la

rugămintea lui Remus, care învățase primele strofe. Părea că asistăm la o mișcare Browniană, la scară mai mare, dar mai lentă ce ne transpunea pe noi în spectatori la o piesă de teatru.

Dar practica studenților s-a sfârșit, ei au plecat, eu aveam să mai rămân la această unitate până în vara anului 1958, când m-am mutat la I.A.S. Pisc, un cartier lipovenesc al Brăilei, de unde mi-a fost dat să plec în anul 1961 la Facultatea de Medicină Veterinară București, având ca student o bursă-salariu de opt sute de lei lunar, acordată de unitatea profilată în îngrășare porcilor. După ce plăteam căminul și masa în sumă de tri sute de lei, îmi rămâneau cinci sute de lei, ceea ce îmi permitea să am o un anumit confort din toate punctele de vedere.

După cum se poate observa, am anticipat puțin derularea unor evenimente, pentru că au urmat câțiva ani în care nu m-am mai întâlnit cu Remus. El s-a mutat cu studiile de la Iași la București, unde se întâlnea destul de des cu colegul nostru de școală Petre Valeriu, Vali, care era student la Agronomie, atât cât a stat la București, căci a *aterizat* repede la Craiova, după pierderea unui alt an de studii.

Timpul m-a despărțit câțiva ani de prietenul meu, căci trecerea vremii nu ține cont de dorințele umane și se grăbește de parcă eternitatea nu i-ar fi îndeajuns. Doar *nemurirea* oamenilor umilește trufia Timpului! Ce fantastic ar fi să poți afirma că în război cu Timpul ai câștigat, că nu ți-ai irosit viața și ai imprimat cugetului tău *veșnicie*! De Timp nu trebuie să ne fie niciodată teamă, de iureșul lui, ci doar de uitarea lui! Iar aceasta este o răspundere de viață!

M-am reîntâlnit cu Remus în toamna anului 1961, când devenisem student. Pe lângă marea împlinire că îmi voi putea realiza pregătirea profesională, am avut și bucuria de a mă

regăsi în apropierea prietenului meu. Era ca o reverie, căci re trăiam unele amintiri de fiecare dată când ne puteam întâlni.

Ei, dar în viața lui Remus se petrecuse un fapt cu totul deosebit, acela al întâlnirii cu alesa inimii sale. Eu nu l-am cunoscut, cât timp am fost coleg de școală, că ar avea unele sentimente deosebite față de vreo fată. Atunci când reușam să ne *strecurăm* pe la câte o reuniune tovărășească, manifesta un fel de distanță față de domnișoare, nu era un curtezan, mai degrabă îi plăcea să i se aprecieze ținuta lui de bărbat bine dispus și străin de orice amăgire. Nu-mi aduc aminte dacă am știut vreodată cum și când s-a înfiripat sentimentul de dragoste față de Viorica, soția lui, dar am fost încântat să cunosc o ființă prezentabilă, frumoasă, plăcută la vorbă și modestă, care i-a devenit iubirea vieții sale.

De mai multe ori am fost invitat în casa lor, pe atunci locuiau într-un bloc din Piața Palatului Regal. Valerica se prezenta ca o gazdă primitoare, agreabilă, plină de zâmbete și bună gospodină. Unele mese de prânz, duminica, mi-au înlesnit să mă bucur de o ambianță prietenoasă și reconfortantă. Viorica a povestit odată cum a preparat o băutură care avea în compoziția ei și bere, pe care a pus-o la păstrare într-o sticlă străină, cu etichetă viu colorată, atrăgătoare și artistic prezentată. Atunci când au avut niște musafiri, i-a servit cu această băutură și în timp ce oaspeții, bând, admirau ambalajul, au fost numai aprecieri laudative: *Ce-i străin e tot străin! Noi, românii, de ce nu putem să face asemenea produse atât de bune?* Când însă a gustat și Viorica, licoarea pe care știa cum trebuie să fie, îi venea să intre în pământ de rușine; berea fermentase și întreaga compoziție

devenise o *poșircă* demnă de a fi aruncată.

Pe vremea când se petreceau aceste evenimente, Remus nu voia să se ducă în provincie, preferând să-și amâne examenul de stat. Desigur că nu putea să fie mulțumit, dacă ar fi să judecăm, că cei mai mulți dintre absolvenți nu aveau de ales între multe unități de prin fundul unui județ, indiferent de situația lor familiară. Înzestrarea cu o neliniște cumpătată a caracterului său îl făcea să nu se simtă în largul dorințelor pe care le avea. Așteptările lui se situau dicolo de orizontul imediat pe care îl oferea îndeletnicirea pe care o avea. Și cum i se potrivea de minune spiritului și felului său de a percepe și recepta viața, Remus reușește prin puterea sa de persuasiune să-l convingă pe eminentul profesor Viaceslav Harnaj, directorul general al Combinatului Apicol Apimondia

București, să-i aprobe transferul, în anul o mie nouă sute șaizeci și patru, la această unitate de mare prestigiu internațional.

Din acest moment se poate spune că Remus și-a găsit locul meritat, lungul drum parcurs, la început, de la Cerna în scarpeți a avut ca final fapta supremă de se regăsi pe sine și a simți că se poate dăruia unei adevărate chemări profesionale. Desigur că întregul parcurs nu a fost deloc rectiliniu și uniform, ci așa cum am exemplificat, uneori a fost labirintic cu amenințarea Minotaurului tuturor greutăților, având și un urcuș adeseori dificil, subfocant, dar abordat pieptiș.

N-am vorbit și nu voi istorisi despre momentele de umilință și de nedreptate prin câte, după cum am cunoștință, a trecut, căci nu știu dacă aş avea încuviințarea să le destăinui și nici dacă ar folosi cuiva, doar că ar întrista narațiunea mea.

La Apimondia s-a aflat alături de adevărați

profesioniști care alcătuiau, în frunte cu profesorul Harnaj, elita specialiștilor în apicultura din țara noastră și nu numai! Remus a răzbit, la rândul său, să fie apreciat, împuternicit cu răspunderi, a devenit chiar Președintele Asociației Crescătorilor de Albine din România, ceea ce a presupus coordonarea activității în toate județele patriei, a acestei alese și pasionantă îdeletnicire.

Remus a venit în această calitate de mai multe ori la Brăila, unde eu locuiam, întâlnindu-se cu responsabilul local inginerul Ion Vizireanu, fiind mereu dispus să ne revedem și să mai depănăm amintiri, redescoperindu-ne o bună parte a tinereții noastre.

Odată a venit la Brăila împreună cu Viorica, fiind oaspeții noștri, adică al meu și al soției mele, tot așa cum și noi am fost altădată musafirii lor, tot pentru o noapte, scurtată de lungile discuții, pe când locuiam pe Strada Londra la numărul douăzeci și unu.

Remus și-a găsit echilibru stabil la Apimondia și pentru că în viața lui și a Vioricăi s-a petrecut acel fenomen uimitor al vieții – nașterea!

Am deplina convingere că atât Remus cât și Viorica au avut conștiința că fără copii rătăcești în propria ta casă, iar viața este pustie, că aceste minunate ființe sunt un veșnic început de viață și de viitor; chintesență a idealurilor! Într-adevăr, copii sunt făcliile vieții noastre; fericirea, speranța, nemurirea; când una singură se stinge, suntem un geamăt de întuneric.

Astfel că la data de nouă iunie o mie nouă sute șazeci și trei s-a născut fiul lor Alexandru-Viorel, iar în ziua de douăzeci aprilie o mie nouă sute șazeci și nouă s-a ivit fetița Irina-Cerasella.

Ambii copii urmează cursurile Liceului de limbă germană, cu siguranță că mai mult la dorința și la *zbaterea* mamei lor, Viorica. Viorel avea să continue la Universitatea din București Facultatea de Matematică pe care o absolvă în anul o mie nouă sut opt zeci și șapte, apoi își desăvârșește pregătirea la Școala Națională de Studii Politice și Administrative. A lucrat timp de trei ani-2010-2013- ca și consilier pentru apărare în cadrul Secțiunii de Apărare a Delegației Permanente a României la N.A.T.O., iar în prezent lucrează, ca și înainte de 2010, la Departamentul pentru Politică de Apărare și Planificare din cadrul M.Ap.N. Are bucuria de a avea o fiică, Elena-Maria, cu aptitudini deosebite privind activitatea de Cercetași ai României.

Irina-Cerasella, acum Doamna Costea, a urmat Facultatea de Medicină, devenind medic de familie, activitate pe care o practică cu deosebită dăruire și abnegație. După o scurtă perioadă de activitate în România și-a continuat cariera în Africa de Sus, apoi în Statele Unite ale Americii, urmând Canada și în prezent în Elveția, la Geneva. Și Irina are o fiică, Maria-Maxime, mai mare cu câteva luni decât verișoara ei Elena.

Se poate spune că Remus era un bunic bogat și chiar se mândrea cu aceste daruri la la Pronia divină ori de câte ori se ivea ocazia să se vorbească despre copii sau însuși provoca discuția. Pe Elena-Maria am avut-o în vizită la Predeal, împreună cu tatăl ei și cu bunicul Remus, în urmă cu mai mulți ani, când personalitatea începea să-și afirme identitatea. Îmi aduc aminte că prietenul meu, Remus, mă compătimea că nu am și eu mândria bunicului. Îmi pare însă rău că nu mai pot, astăzi, să-i spun ca: Da, fiica mea Lidia, Alina, are acum

o fetiță minunată, Teodora-Maria, iar eu sunt în *al noulea cer!*

Cu aceste adevărate nestemate vii se poate spune că Remus a reușit în viață, că a fost un om împlinit. De la umilința scarpeților la mândria profesională și la aceea a familiei acestuia s-a petrecută o îndârjită luptă, dar care s-a transformat într-o simfonie a sufletului. Cine l-a ajutat în izbândă? Dragostea de viață și iubirea lui, dar și responsabilitatea primită de la părinții lui, de când s-a născut în Comuna Babadac, din Județul Tulcea, la data de întâi februarie o mie nouă sute treizeci și patru. Cred că virtutea responsabilității a fost aceea care l-a susținut, l-a îndemnat și la ajutat să învingă. Desigur că responsabilitatea i-a fost ca o parte de viață, de credință, de grijă; te pierzi, te dăruiești, suspini, dar nu cedezi!

Simțul răspunderii nu i-a picat din cer și nu i-a fost un plocon; Remus nu doar l-a moștenit, ci și l-a dobândit și educat prin dăruire și prin credință; i-a fost ca o zestre de suflet!

Să fi dorit oare Remus mai mult de la viață? Îmi este greu să spun, căci prea multe dorințe înseamnă și puțină înțelepciune, însă nu este cazul să suspectăm această virtute la prietenul meu. Dorințele pe care l-a avut i s-au potrivit, i-au fost drum spre adevărate fapte de laudă. Și ce este mai minunat decât să exemplific tăria pe care a avut-o, dar în același timp călăuzită de pasiune de a deveni el însuși un destoinic apicultor, cu simț practic, direct, cu efort, cu grijă, cu devotament și prestanță.

Cum să interpretez altfel și *Diploma de Excelență în Apicultură* primită cu oaczia semicentenarului Asociației Crescătorilor din România decât ca rezultat al unor fapte de

viață? Cu adevărat, faptele i-au fost măsura vieții-valoarea ei! El a gândit, a luptat, a înfăptuit! Ele i-au fost dovada demnității sale, bornele existenței.

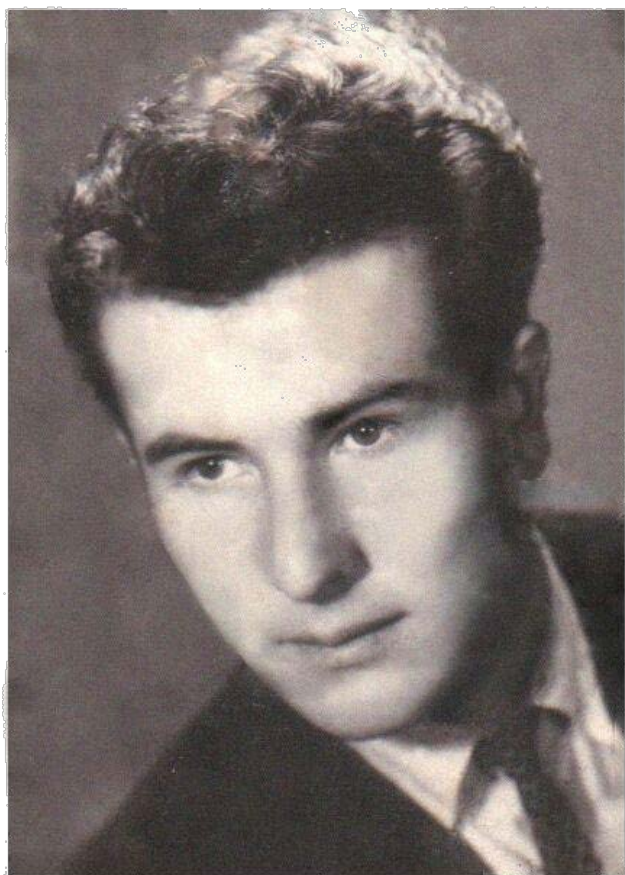
Și anii s-au tot scurs...faptele s-au strâns, au devenit un monument al vieții. Tocmai de aceea faptele nu-l lasă să dispară în uitare. El și-a împlinit menirea vieții, aceea ca după fiecare om să rămână măcar o faptă înnobilită de bucurie; într-o lume a soarelui nu-i loc de umbra nimănui!

Cine știe însă câte gânduri nu ar mai fi dorit să și le înfăptuiască! Pentru nimeni o viața nu este îndeajuns! Oamenii se duc pe tărâmurile divine cu o parte din visurile lor. Chiar dacă Remus va fi fost împresurat de fericire odată cu ivirea visurilor în existența sa, cu siguranță că ele i-au cerut să le aducă și multe sacrificii, dar nu conta, căci idealurile cucerite îi descopereau tumultul altor culmi de asaltat.

A fost însă ca odată cu visurile frumoase să dispară fără speranțe și zâmbetul cuceritor al aceluia care a fost prietenul meu, Lungu N. Petre Remus, fiind curmat de suspine; zilele sale au fost ucise în eclipsă de fericire!

Aceasta nedreptate a existenței umane s-a întâmplat în data de zece ianuarie, anul două mii paisprezece, iar eu îi reneg de atunci destinul, purtând în sufletul meu regretul dispariției sale ca pe o nemerită durere!

Îndură-te, Doamne!

1961 – la vârsta de 27 ani

**1963 - Alexandru – Viorel,
la vârsta de 29 ani, când s-a născut primul copil,**

**28 iunie 2008 – împreună cu soția, Viorica, și familiile
celor doi copii, Alexandru-Viorel & Daniela-Adriana,
Elena-Maria, și respectiv Irina-Cerasella, Florin, Maria-
Maxine, înainte de o masă la restaurantul
De Gustibus**

**18 iunie 2010 – la lucru împreună cu albinele sale
atât de dragi**

18 mai 2013 – la 50 de ani de la absolvirea SMTV

12 iulie 2013 – Brăila, la 60 de ani de la absolvirea SMTV

15 august 2013 – de Sf. Maria Mare, împreună cu cele două nepoțele, care și-au sărbătorit onomastica, și soția, Viorica

**07 decembrie 2013 – împreună cu cei doi copii,
Alexandru- Viorel și Irina-Cerasella**

**07 decembrie 2013 – împreună cu familiile celor doi copii,
Alexandru-Viorel, Daniela-Adriana, Elena-Maria, și
respectiv Irina-Cerasela, Florin**

**26 decembrie 2013 - a doua zi de Crăciun, împreună cu
Alexandru-Viorel**